

LIBRIS

We know
books

MARI CLASICI

POVEȘTI CLASICE DE
ANDERSEN

Ilustrații de Miruna-Elena Zaharia

CUPRINS

- 3 Fetița cu chibrituri
- 6 Prințesa și bobul de mazăre
- 9 Degețica
- 14 Soldățelul de plumb
- 21 Hainele cele noi ale împăratului
- 26 Mica sirenă
- 35 Rățușca cea urâtă
- 41 Crăiasa Zăpezii

FETIȚA CU CHIBRITURI

Era un frig cumplit, ningea și întunericul se lăsa, căci era seara de Ajun a Anului Nou. Prin frig și negură, o sărmană fetiță rătăcea pe străzi. Era desculță și cu capul dezgolit. E drept că își luase o pereche de papuci când plecase de acasă, dar nu-i fuseseră de mare ajutor. Îi erau prea mari, fiindcă fuseseră ai mamei sale. Așa că sărmana fetiță îi pierduse când dăduse să treacă în fugă strada, ca să n-o strivească două trăsuri care goneau grozav. Un papuc nu l-a putut găsi, iar pe celălalt i-l șterpelișe un băiat.

Cu picioarele vinete de frig, fetița și-a continuat drumul. În șorțul ei ponosit, căra o grămadă de cutii de chibrituri, ținând una în mână. Nimeni nu cumpăraseră nimic de la ea toată ziua și nici nu-i dăduse vreun bănuț. Tremurând de foame și frig, a mers mai departe. Sărmana fetiță arăta cu adevărat îngrozitor... Fulgii de zăpadă i se prindeau în părul lung și bălai, care cădea în bucle pe spate.

Ferestrele erau luminate, iar în aer se simțea miros de friptură de rață, căci era Ajunul Anului Nou - știa asta, da... Fetița s-a oprit într-un colțișor dintre două case, în locul unde una dintre ele ieșea mai tare în stradă decât cealaltă. S-a ghemuit, strângându-și sub ea picioarele, dar frigul tot nu-i dădea pace. Și nu îndrăznea să meargă acasă, fiindcă nu vânduse nicio cutie de chibrituri și nu făcuse niciun ban. Tatăl ei cu siguranță ar fi bătut-o. Pe deasupra, acasă ar fi fost aproape la fel. Prin acoperișul care le mai ținea un pic de dos șuiera vântul, deși umpluseră găurile mai mari cu paie și carpe.

Mănuțele aproape că-i înghețaseră de frig. Ah! Poate că un chibrit le-ar fi dezmoțit nițel. S-a gândit să scape unul de zid, doar ca să-și încălzească degetele. A scos un chibrit și - hârști! Cum a mai trosnit când s-a aprins! Împrăștiat o lumină caldă, ca o lumânărică, iar fetița își ținea mâna deasupra ei. Cât de minunată era lumina aceea! Părea că vine dinspre o sobă mare de fier, cu picioare lustruite de alamă. Și cum mai ardea focul! Răspândea o căldură așa de plăcută, că fetița și-a întins picioarele, ca să și le încălzească. Dar iată că flacăra chibritului s-a stins, soba a dispărut, iar în mână i-a mai rămas doar jumătatea arsă de chibrit.

Fetița a mai aprins unul. Unde flacăra chibritului lumina zidul, fetița putea să vadă ca printr-un voal o odaie. O țesătură albă acoperea masa pe care se aflau vesela, tacâmurile splendide și o rață friptă aburindă, umplută cu mere și prune uscate. Și ce era și mai minunat era că rața a sărit din farfurie și s-a îndreptat clătînându-se spre fetiță, cu o furculiță și un cuțit înfipte în spinare. Apoi chibritul s-a stins și lângă ea nu a mai rămas decât zidul umed și rece.

A mai aprins un chibrit, iar de data asta s-a văzut șezând la poalele unui splendid pom de Crăciun. Mii de lumânări ardeau pe ramurile verzi și nenumărate poze colorate, așa cum văzuse de multe ori în vitrinele magazinelor, priveau în jos spre ea. Micuța și-a întins mâinile spre ele, dar chibritul s-a stins.

LBRIS

We know
books

Luminițele de Crăciun s-au ridicat tot mai sus, până au început să arate ca stelele de pe cer. Apoi fetița a văzut o stea căzătoare lăsând în urma ei o dâră de foc. „Moare cineva”, s-a gândit fetița, fiindcă bunica ei, singura care o iubise vreodată și care acum nu mai era, îi spusese că o stea căzătoare este un suflet care se ridică la Dumnezeu.

A mai aprins un chibrit, iar flacăra a luminat împrejur. În mijlocul luminii stătea bătrâna ei bunică, cu un chip senin și strălucitor, privind-o cu blândețe și iubire.

— Bunico! a strigat fetița. Oh, ia-mă cu tine! Știu că n-o să mai fii când se stinge chibritul. O să dispari la fel ca soba călduroasă, ca rața friptă și ca minunatul pom de Crăciun.

Apoi s-a grăbit să aprindă întregul mănunchi de chibrituri, fiindcă își dorea ca bunica ei să rămână acolo, cu ea. Iar chibriturile au ars cu o lumină mai arzătoare decât soarele dogoritor al amiezii. Bunica părea mai mare și mai frumoasă ca niciodată. Și-a luat nepoțica în brațe și, bucuroase, au zburat împreună spre cer, unde nu mai era nici frig, nici foame și nici durere.

PRINȚESA ȘI BOBUL DE MAZĂRE

A fost odată un prinț care își dorea să se însoare cu o prințesă; dar prințesa aceasta trebuia să fie una adevărată. A cutreierat lumea-n lung și-n lat în căutarea ei, dar mereu nu-i plăcea câte ceva. Domnițe găsisse din belșug, dar îi era cu neputință să-și dea seama dacă erau cu adevărat prințese. În cele din urmă, s-a întors deznădăjduit la palatul său.

Într-o noapte, s-a dezlănțuit o furtună cumplită. Tuna și fulgera, iar ploaia cădea șiroaie din cer. Dintr-odată, s-a auzit un ciocănit puternic la poarta castelului. Bătrânul rege, tatăl prințului, a mers chiar el să deschidă.

În ușă stătea o prințesă. Furtuna și vântul nemilos o făcuseră să arate ca vai de ea – apa i se prelingea din păr, iar veșmintele-i erau lipite de corp. Dar ea spunea că era o prințesă adevărată.

„Ah, curând vom afla asta!”, s-a gândit regina, dar n-a spus un cuvânt despre ce avea de gând să facă. În schimb, a mers în dormitor și a așezat un bob de mazăre pe scândurile patului, apoi a pus deasupra douăzeci de saltele și douăzeci de plăpumi cu puf.

În acest pat urma să-și petreacă prințesa noaptea.

În dimineața următoare, a fost întrebată cum dormise.

— Vai, îngrozitor! a răspuns ea. N-am reușit să închid un ochi toată noaptea. Nu știu ce a fost în patul meu, dar sunt toată plină de vânătași. M-am chinuit grozav!

Era limpede pentru toți că era cu adevărat o prințesă, din moment ce simțise bobul de mazăre prin cele douăzeci de saltele și douăzeci de plăpumi cu puf. Numai o prințesă adevărată ar fi putut să aibă un simț așa delicat.

Prințul a luat-o atunci de soție, fiind convins că găsisse o prințesă adevărată. Bobul de mazăre a fost păstrat totuși într-o vitrină, ca să poată fi văzut. Și astăzi se mai află acolo, dacă nu cumva s-o fi pierdut între timp.

LBRIS

We know
books

